

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

NO HEY HA FEYNA.

¿No hey ha feyna?..... ¿Còm que no heu crega! ¿Còm qu' heu tròpi una còsa del tot imposible, amb tant còm ha plogut; amb tanta néu còm es cayguda, y amb tantes sociedats de crèdit y sucursals còm hey ha dins Mallorca!

¿No hey ha feyna! ¿Y jò vetx es diumenges tot el mon ben enllestit y mudat; y sént tots es dies de sa setmana passetjá tantes castes de billets de rifles; y mir devant ses llistes des números premiats sa gent á caramulls per veure si los ha tocat sa gròssa!

¿No hey ha feyna! ¿Y hey ha tantes fábriques nòves que s' alsan fins es nigúls, tants de vapors que van y venen carregats de máquines y gèneros; y tantes cases y casetes que s' axecan de es Moliná, á n' es Camp d' en Serralta; de Santa Catalina á Can Capas! Si no hey ha feyna, será perque no vòlen que n' hi haja. Si hey torna havè cent ò doscents hòmos qu' es passetjan esquena drete cercant colocació, empagahits de demaná llimosna per matá sa fam des séus infants; será perque n' hi ha altres cent ò doscents que més s' estiman tení es doblés col·locats dins *Es Crèdit* ò *Es Camvi* amb un quatre per cent de interés, sense havè de passá cap mica de pena de cap ni de cames, que gastarlos amb òbres de conservació de ses séues finques que no s' aguantan dretes; ò amb òbres nòves que los produhirian un sis ò set per cent per pòch qu' ells volguessen adondarsè á axecarsè dematí, fé quatre contes y tení un pòch de esment á s' obra.

Es veritat qu' ha durat una temporada que no sentiam á dí qu' hey hagués altre casta de demanants de feyna més qu' aquells que per molta que n' hi haja no 'n vòlen fé may; més també es cert qu' avuy en dia comènsan á tenirné pòca aquells menestrals bòns qu' abans se veyan sempre apressats per ella.

¿No hey ha feyna! Més aquesta falta

de jornals no es motivada perque no hey haja moltes còses qu' hajan mesté renová, ni perque manquin doblés per ferles nòves, sino per ses idees ríques y mal enteses des séus ámos que son es qui les haurian de posá en milló estat, si mirassen milló p' es séus interessos.

Si vòleu sebre perqu' es que no hey ha feyna, demanauho á sa paret que afegeix sa Llónja amb so Consulat. Aquexa célebre y rossegada paret vos dirá còm es cert que té un nás que li amenassa caure; y que si s' estravé que li cayga quant hey ha tants d' atlòts jugant á la teya devòra ella, no respòn d' es marinerons qu' embarcará per terra cap á l' altre mon, ni d' ets hòmos ò passatgés que puga aplegá, d' aquells que s' hi aturan dos minuts per millorá de salut ò de benestá.

Ara veitx un pobret que passa per devant ella y la sa mira de coua d' uy. Tal vegada pensa en sí mateix:

—Jò no ténch dos céntims per podè comprá pá á n' es méus infants y alliberarlos de fam y malalties; y aquesta paret m' en podia fé guaená més de dos per alliberá sa vida de tants còm s' aturan devall aquell nas séu qu' está per caure.

¿No hey ha feyna! Reyvosnè des qui diuen que no hey ha feyna; y si s' afèrran fòrt en sa séua negativa, mostraulos aquesta paret que clama amb vives ánsies compostura ò mòrt. Mostraulos ses volades de sa plassa de sa Llónja que están per volá; y ses que essent volades abans, volaren s' altre dia, y per pòch féren volá la vida de colcú. Mostraulos aquelles òbres aturades, repugnants á la vista y mirades sempre de mal uy per qui en passa, qu' hey ha per allá pròp y per altres carrés de Ciutat, que claman: *Feyna per amor de Déu.*

¿No hey ha feyna! ¿Qu' esperan ydò tots aquells qu' habitan per sa part des camí de Manacò? Si no hey ha feyna, ara es s' hòra de donarnè á n' es pòbres jornalés y de refé s' Iglesia de la Soledat que s' es quedada *en cuadro*. Es vecins de s' Hòrt d' es Cá, qu' han fèt fábriques de tota casta, y tavèrnes, y cassinos, y fins y tot un teatro, no sabrán adobá

s' única capella que ténen per ohí missa, ò al manco convertirla amb una escòla de primeres lletres?

Cridau que no hey ha feyna y per dins Ciutat está plè de parets que diuen plo-rant á tothòm que passa:

—Adressaumè que caych y no puch pús. Agontaumè que tomb; y es hòra de que m' ajèga, després de sis sitgles de está drete agontant embants y mitjana-des, que fa estona que foren rellevades. No 'm poseu més cròsses que me 'n vatx á la vela.

Altres que diuen:

—Cosiumè aquests clivells. Ambastaumè aquests esqueixos des mèu vestit bò, qu' estich empagahida de que 's forastés me vejín d' aquesta manera.

Archs y vòltes que predicán sa lley des desequilibri. Volades de teulada que ténen moltes de teules á punt de suici-darsè, ò de matá qualqu que vulga salvarles, es temps de consumá son intent. Goteres que 's tornan quantre son amo, y quantre es qui no 'u es, ni heu vòl essè. Y jòrdins improvisats qu' han prèsses possessòri de gornises y enclètxes que no son séues.

Y ara pregunt jò: ¿Qui es qui 'n té sa culpa de que no hey haja feyna? La té aquell propietari que còbra ses rendes de ses séues cases y no cuyda de conservarles perqu' ets inquilinos li ténen massa consideracions; y ell més s' estima dexá cinquanta duros á n' es dotse ò quinse per cent d' interés, que gastarlos amb adobs que no ban d' aumentarli es llogué. La ténen ses autoritats, que, á escuses de rentá sa cara á parets lletges y retades, fan ets uys gròssos y no veuen ses abaurades de guix que donan á n' es séus clivells y qualche altre còsa més que no es guix, qu' hey pòsan per ferles etèrnes. La ténen es matexos mestres que per fé un platet á n' es señó qu' els empra li diuen *Amen* de tot, li ajudan á aná quantre lo que s' art demana; y còbran tres jornals de pá per 'vuy per estauviarnhi coranta que per ells serán de fam per demá. La ténen tots aquells señós que no vòlen fé sa feyna que reclama sa séua posició, maldament sia á còsta de sa feyna que reclama es menes-

tral, còm à consequència de sa séua malfaneria.

Si jò fós municipal, s' entén des gròssos, d' aquells que ténen mando y ciència demunt ets altres, faria un regoneixament general de cases, y pòrtes, y ferros, y lletreros, etc., etc., comensant per Cort y p' es carrés y plasses d' allà pròp, que n' hi ha que l' demanan amb tota necessitat y prèssa; y posaria à una llista totes ses còses que trobás del tot madures; y quant veuria qu' es jornalés no ténen feyna, entimaria es billets necessaris per mòuren, y axí à pòch à pòch s' arreglaria la Ciutat y ningú es que-xaria d' aquesta desigual distribució de diners qu' una mal entesa economia y una desmesurada ambició de figurá més que no impòrta, fan que result en perjudici des jornalé que ja per sa posició, ja per son trabay, es acreedó à sa protecció de tothòm, sia autoritat, sia particulá.

Si es carro de sa feyna s' atura y no déxa caminá la gent que va à pèu, corretjada á n' es mul, y à fé via, tant si vòl còm si no vòl; que à la fi ha de resultá p' es mateix bé des carraté que l' mena.

Es propietaris de Mallorca y es carratés s' assemblan amb una còsa y es en que se dòrmen dins es carro que menan, y arriban sempre à la mala hòra, malcriant sa histia, perjudicant es carro, cansant es passatgés y perdent un temps preciós que val més doblés que no s' pensan.

PEP D' AUBEÑA.

ENAMORAMENT.

Garrida; jò no sabia
Lo qu' era está enamorat;
Ni hauria cregut qu' un jove
Quant festetja mudás tant.

Creya-abans que dins la tèrra
Millons d' ànimes hey ha,
Y ara no n' hi vetx més qu' una
Per més que vaja mirant.

Y no hey cont sa méua, perque
Còm no ténch ni voluntat,
Ni enteniment, ni memòria
Pròpis, no l' hey dech contá.

Còm si s' sòl me dás de cara
Totduna que t' veitx romanch,
Enterbolida sa vista,
Y amb sos uys enlluhernats.

Ses téues vives mirades
Me déxan estormayat;
Y à pòch à pòch se fan séua
Sa vida que Déu me dá.

Sense tocarmè m' etcisan
Ses téues hermoses mans,
Perque sos dits quant se mòuen
Me pòsan magnetisat.

Filets que sempre m' estiran
Son es cabeyes des téu cap;
Y son ses téues paraules
Grillons que m' están fermant.

Si rius, jò fás beneytures;
D' amor sa bava me cau;
Més ¡ay! si plòres, m' agafan
Maldeventres y desmays.

Si jò respir per desgracia
S' ayre per tú respirat,
Pèrd totduna el mon de vista
Y m' aufech y m' entaban.

Y si per rara ventura
Ta ròba arrib à tocá
Me pren es ball de Sant Victor
Y m' muir de sèt y de fam.

Es temps, llunh de tú, may passa,
De tortuga es es séu pas;
Devant tú, vetx es rellòtge
Que corre y no té aturay.

Quant de dexarte, Garrida,
Arriba s' hòra fatal,
M' en vatx concirós y mújol
Còm un gatet escaldat.

Y en que s' méu còs fassa via,
Bé puch dí que no m' en vatx
Perqu' es méu còr, sa méua ànima,
Amor, vida y facultats

De tota casta, se quedan,
Se quedan al téu costat;
Y es ma triste calavera
Solament sa que s' en vá.

PEP D' AUBEÑA.

ES PESCADÓS DES MOLINÁ.

(CONCLUSIÓ.)

Més avallet en trobám un' altre.

Ets atlòts el conexan p' *En Barres Tristes* y es pescadó de gambané. Va sense calsons, y empeñy, empeñy, que pareix que llaura.

Ja ha féta sa gambanerada y va cap à terra abont arriba chóp tay de pit y trabuca es séu ormetx.....

Un' arròva d' alga, un parey de pedres, un cranquet sense pèl y una espardeña mitx podrida es es resultat de tanta feyna. ¡Pòbre *Barres Tristes!* No l' vuy veure pená més, y m' hen vatx à Ciutat qu' es sòl ja pica y s' embat no entra.

¡Però, que vetx! Devant es mollet de Can Pates hey ha un hòmo embossat amb una xèrxa plèna de ploms amb una senayeta amb sa má esquèrra. De pronte mira y s' atura; pòsa en tèrra sa senaya y camina cap à la mar tot acotat.

P' es mòdo de caminá pareix un lòco però una dòna qu' estèn en es méu còst-tat me diu qu' era un pescadó de ray. Més val axí.

Va arromengat tay de cuxes y ja s' aygo li arriba en es ventre, y pareix que no s' entem. ¡Té sanch de pescadó!

Tomba es còs à la dreita, péga una gran revinglada y una espècie de nigúl cau demunt s' aygo. S' adressa y estira amb molt de cuydado una còrda que té amb sa má. Derrera sa còrda hey vetx un bulto. ¿Será un peix? No, es sa xèrxa amb sos ploms y un esparraguet que passa per maya.

¡Bé havia dit ántes que sòls En Bialó serà pescadó!

Més avall, à ses platjes de sa bateria de Sant Onofre hey ha més pescadós. Uns han calat una xèrxa amb molts de suros y còm un rey antich atupan la mar, y altres casi tots núus, pescan torts y turmessots demunt ses tenasses. També n' hi ha qui amb arengada pudenta cercan cranchs per ses enclètxes, amb ses mans dins s' aygo y à sa memòria En Ney-Ney patró d' es grèmi.

Uns y altres, perdonauemè si no vos fás una visita, però ja 'u he dit; s' embat no entra y es sòl bofega.

Arrib à sa pòrta des Camp y entr' dins la Ciutat.

A sa placeta de Sant Geròni hey ha ròtlo de gent antiga que parla des temps. Un jove s' hi acòsta, y es ròtlo s' espargeix còm si just es mitx hey hagués caygut una bomba.

—¿Qu' hey ha novedat? (vatx preguntá à un des qui corrian.)

—¡Gran pexada! (me contestá.) Devés sa Torre des Señal hey ha pégat un còp d' alatxa.

A sa Cadena de Cort, moments després, se vèu autorisada d' En Moll pregona es peix à dos cèntims; y tot son donetes que corren amb sa panereta en es bras.

¡Y es pescadós des Moliná que se tòrran es cuyro per no agafá rès! ¡Si sa vèu d' es pregone los arribás!

Però ¡cá! encare que sa trompa d' En Moll los xordás, ses oreyes no los faria assunto: los conech y sé que continuarian à sa vorera de s' aygo *firmes* còm una ròca sense fé juèus. Ni per rès del mon desampararian ses séues pesqueres; perque si per agafá qualche pexet acaban s' esca, no acaban may sa paciència qu' es per ells matèria inagotable.

M. P.

EPIGRAMAS.

En Juanet qu' ha d' heredá
Tots es bens d' un tío frare,
Va vestit de capellá
Perque l' tío es viu encare.

Però quant badayará.
A sa criada té dit:

—Per gipons, es méu vestit,
A tú el t' he de regalá.

RAMIONS.

S' altre dia p' es carré
Vatx repará una atloteta
Devant mí, anava ben dreita
Y caminava lleugé.

Per mirarla apret es pás;
Y quant l' alcans, que me gir
Per dirli còses, la mir.....
Era tòrta y sense nàs.

X.

XEREMIADES.

Demà a mitx dia s'inaugurarà es *Mus-sèu Arqueològich Lulíà* en es Col·legi de Nòstra Señora de la Sapiència.

Aquest pensament sortí, fa còsa d'un mes, d'una conferència celebrada en es mateix establiment, entre es señós col·legials y un parey d'artistes molt entusiastes per sa conservació des nòstros monuments artístichs y arqueològichs. Tot seguit dirigiren una exposicioneta al Exm. è Illm. Sr. Bisbe de sa nòstra Diòcesis y havent merescut sa seua aprobació, ets iniciadós de s'ideia posàren mà à l'òbra. ¡Pareix mentida! Amb una setmana s'han presentat una cincuenta d'expositós amb pròp de docents objectes; y axò que no s'ha anunciat y fét propaganda de cap casta. Pròva manifesta de lo ben acullit que es estat es pensament y de sa falta que mos feya un Mussèu de s'indole expressada.

Es probable qu'ets objectes exposats hey estigan alguns dies durant cèrtes hores à fi de que ets aficionats à antiquedats pugan visitarles. (S'enten que en aquella casa no hey poden entrà señores.)

Basta per avuy. Sia enhorabòna à n'es fundadós d'aquest Mussèu y à totes ses persones que li han oferit ajuda. Més envant en tornarem parlá.

Sa compaña d'*Opera Italiana* qu'havian dit, que se deya, si poria essè que vengués de Pasco à Pasco, y que sens fallo s'òpera que representarian y cantarian seria *Aida*, ara s'ha dit, que se deya, que podrà essè que no vengà.

Però, bòn ànimo: lo que no 's à un cap serà à s'altra: porque ara se diu, que diuen, y asseguran, que lo que vendrà, si à Déu plau, serà una compaña de *Zarzueta*, bòna, de lo milló y més alt de punt, y qu'heu farán de lo més bé.

Y ara es torna dí que no serán *zarzuetas* sino *òperas*. Y més tart se tornarà dí à s'en revés. ¿Amb que quedam? ¿Serán *òperas* ò *zarzuetas*? ¿O serà no rès?

Sa Acadèmia de Medicina y Cirugia mos ha convidat per assistí à s'acte de inauguració de ses sessions des present any.

Li donam les gracies de s'atenció y li desitjam es mateix acèrt y laboriosidat demostrats en ses des anys anteriors.

En es Circo Balear mostran un aubat de ballena que fa 31 pams de llargaria y no s'es mòrt de *ròsa*.

Vatallá un peix bò per fé escabètxo y trèurel en taula es dia que allà hey fassin un diná.

Sols fan pagá 6 dèsimas per veurel; y es hòra de fé via porque aviat s'en apodererán ses mosques.

Recomenam à n'es nòstros lectors ses *Taules y Simils* de Mossen Jaume Col·lell Pre., colecció de poesietes qu'acaba de publicá à sa *Biblioteca dels Escons* y que merexen bé la pena d'essè lletgides.

S'altre dia, unes polles pinsiules varan entrà à una tènda; y una d'elles que feya la lléngo, li amollá axí:

—Me vòl fé favó de mostrarmè aquella ròba que ja no 'n ténen, y que a mi m'agradava tant per un vestit....

Es dependent la se mirá fitso fitso y sense riure, no li va porè di més que:

—Vostè ja 'u ha dit.... ja no 'n tenim.

Hem rebut es cartell que s'*Associació d'excursions Catalana* publica per celebrá es Certámen de 1881.

Per falta d'espai tan sòls podem insertá ses sigüents

BASES:

1.ª Se donará un prèmi consistent amb una medalla d'òr amb so nòm, títol de sócio honorari y 50 exemplás de s'òbra premiada, à s'autó des milló trabay sobre es sigüent tema: «*Necessitat é influencia de la meteorologia; sistema y organisació d'estacions meteorològicas més adequats à Catalunya; plan econòmic per llur instalació, entreteniment y servey; instruccions para lo ús dels instruments meteorològichs ab taules de correcció y reducció.*»

2.ª A dit prèmi hey haurá un *accesit* consistent amb un diploma honorífich y 25 exemplás de s'òbra premiada, cas de que s'acòrdi sa publicació.

3.ª S'òbra premiada quedarà de propietat de s'*Associació d'excursions Catalana*, que la publicarà à conte séu. Ses no premiades no 's retornarán.

4.ª Ses òbres qu'es remetin han d'está escrites en catalá.

5.ª Es plasso per s'admissió acaba en 50 de Juny del present any 1881, à les quatre des de capvespre. Ses òbres s'enviarán anònimes, acompanades d'un plech clòs que contenga es nòm de s'autó y un lema igual à n'es de s'òbra, en es domicili del infrascrit Secretari (Portaferrisa, 13, 5.er, d.^{ta}) ò des qui 'l sustituesca en dit càrrech.

Barcelona 12 Jané de 1881.—Lo President, Ramon Arabia y Solanas.—Lo Secretari, Eudald Canibell.

COVERBOS.

El reverent diable son es sollerichs. Ascoltau aquesta:

A ciutat hey havia una señora que tenia un jardí molt hermos, amb dos fassés, un mascle y s'altra femella. Un

dia los mostrava à un sollerich y li deya: —Mirau, Sent Tomen, aquest fassé tan carregat de dátils, y aquest altre trèu molta flò y may en fá cap. ¿Per qué deù essè axò?

—Señora, (contestá es sollerich,) perke ha mesté empeltá.

—¿Que s'empèltan es fassés?

—Si, señora.

—No 'u sabia.

—Idò, si, s'empeltan.

—¿Y vos que l'empeltariu?

—Ja 'u crech.

—¿Quin favó 'm fariu!

—No rès. Demá dematí ténga una butella d'aygurdent bòna, apareyada, y dátils cunfitats de bòna casta. Jò vendré y heu arreglarem.

Es dia sigüent s'hi presenta es sollerich, s'assèu y comènsa à escloveyá dátils y empina sa botella. Quant ja no poria dí pruna, trèu una barrina fa una dotsena de forats à sa sòca des fassé mascle y à cada un hey pòsa un piñól. Fént esses se despedeix de sa Señora, assegurantli que à s'any sigüent es fassé ja faria dátils.

Havian passat dos anys, quant hey torná comparexa es sollerich, à ca sa Señora, y més sèrio qu'el Pare Bestart, li pregunta:

—Señora, ¿ke fá es fassé?

—Sent Tomen, ell encara no ha trèt.

—Señora, l'haurem de turná empeltá.

—Capso, capso. ¿Qu hey heu de torná posá aygordent?

—¿Ja 's de ravó! Sense aygurdent....

—Ydò, anau, que no 'l vuy empeltat.

—Señora, vustè cumanda; pero vustè no sab una còsa.

—¿Qu'es lo que no sé?

—Que si Déu quant va fé el mon no hagués tengut aygurdent, no l'acabava.

¡Mirau de quin mèdi es valia aquell balitra per agafá mèules!

HISTORICH.

Sèt doctós à una casa,
Tots doctós, dòcta ningun,
En vaca càtedra . . .

—Doctó Tòni, ¿que l'hi costá molt es doctorat?

—Doos viatges de tarònges y uuna cussa llebrera.

—¿Y còm heu va fé per sortirnè?

—Joo l'hey diré. Me donàren see llissó de punt uun any ántes y àà s'hivèrn, baxava, ses vel·lades, à saa bugadaria y jò mee posava dins es còssi que me servia de trona y sees criaades de la casa feyan de pòble.

—¿Y que no s'adormian amb tant de sermó llatí?

—Eelles filavan y eespriavan; però jò los deya: «Eestau àà quietes, porque aquests acanamunts y canavalls me perturban.»

—¿Y son pare de vostè, que digué

quant el va veure amb sa mussa de doctó?

—Vaa fé un gran diná, mee posá à n'es cap de sa taula, y criidá es germá majó y l'hii digué: «Miquèl, d'aquí en avant reegonexerás per germá majó de la casa àa mon fill Tòni, perque l'haa honrada en ses lletres.

—No tròba vostè qu'en el dia, es doctós no fan tanta vasa còm ántes?

—Aa, si señó. Ara sees lletres ja no valen rès.

Ydò, veys, vat'aquí un Doctó que si tornava en el mon, no trobaria compañoero per fé còlla, en tants de doctós ignorants còm se passetjan. Antigament s'ignorancia feya humils; ara fa insolents, orgullosos y pedantes. Nòltros preferim ets ignorants humils y virtuosos.

*
**

Una dòna que tenia un infant de sis anys, li digué:

—Toniet, vés à ca Madò Rua à dú tres aumuts de segó per ses gallines. ¿Qu'heu sabrás dí? P'es camí ves diguent lo qu'ara te diré y no t'equivocarás: «Madò María, ¿que teniu segó?» Te dirá que sí, y tú dius: «Ydò donau-me'n tres aumuts.» No li digues Madò Rua perque s'enfada.

S'infant s'en aná cantant sa canso-neta que l'hi havia dit sa mare y quant arribá, digué:

—Ave María... Madò... Segó... ¿que teniu rues?

—A darrera en ténch trenta dues, (respongué cremada.)

Y es nin tot natural, contestá:

—Ydò donau-me'n tres aumuts.

*
**

Dos amichs molt sullés que feya trenta anys que no s'havian vist, se trobàren un dia per un camí, y tota sa conversa que tenguéren va essè aquesta:

—¡Ola!

—¿Que tal?

—¡Guapo!

—Ydò guapo.

Y seguiren sense dirse rès més.

*
**

Tres amichs anàren à fé una véga à s'Arenal, y un d'ells molt golafre quant cuynava s'arròs contava à n'ets altres sa mòrt de son pare amb pedres menudes. Totduna que tenguéren s'arròs abocat qu'ell hagué acabat sa séua relació, va dí:

—Dignes, tú, Miquèl, conta de que morí ton pare.

—De gota, sèch.

Y seguí menjant.

—¿Y es téu? (demaná à s'altre.)

—D'un llamp, (contestá.)

Y no s'aturá d'empessolarsè bones cuyarades d'arròs.

*
**

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 15 Jané de 1881.

PRIMÉ COP DE VISTA.

SR. DIRECTOR: En nit d'hivèrn, à cambra de proa y amb un carragement de pòrchs per música nocturna, vatx passá la mar; es qui hajin fèt sa travesia amb aquestes condicions ja saben quant hey ha que dí y per axò no diré rès.

Es vapor no s'acòsta à sa vorera de la riba, còm à Palma, y per durmè à tèrra amb s'equipatge me féran pagá uns quants reals; heu dieh perque si qualque ignorant ha de veni fassa es séus contes.

Desembarcats y passades dues hòres per trèure papeletes y registrá s'equipatge y posarho tot à punt de marxa, li estreñy per endins amb so cosí En Pere y un qu'hey sabia ses tresques perque era de la tèrra.

Lo primé que'm va cridá s'atenció, en tants de barcos còm vatx veure, fonch no sentí cap martellada de calafat ni cap còp de màstre d'axa, pròva de que ses barques deuen aná còp-piu y amb pòques esperances d'alsá xèlla.

No sé perque vatx compará es Mòll à un colomé, y tants de vapors còm s'hi veuen à falcons qu'havian posat s'arpa à demunt s'esbart de barques llevantlos ses plomes.

Però dexant aquestes idèes tir endevant per agafá es compaís, que m'havian prês ventatja, y los me sent amb aquesta conversa:

—Mirau quin civil amb sabre, deya En Pere.

—¡Es un municipal, hòmo! responia es catalá. Aquí es municipals duen es capell còm es des civils y fan més respècte

—¿Municipal y está tan grás?

—¡Bòno! (vatx dí jò;) còm si aquests señós estasen barayats amb so greix!

—No, però à Palma en sòlen dú maneó.

—Calla y fé via.

Heu ferem axí tots tres perque era un pòch tart.

Es qui hajin estat aquí ja sabrán que sa gent camina molt depressa, y jò qu'arribava d'una ciutat que tot fa camí de tortuga y que pareix que tots tenim pruaga; quant veyà tothòm anant de trèt, pensava que còm era devés mitx dia si anirian à diná; llavè he conegut qu'axò es costum de la tèrra y qu'es molt esposat fé sa grémola p'es carrés; perque si un hòmo s'emba-dòca, à vegades reb sempentes qu'el fan corre més de tres passes, còm me succehí, no fa molts de dies.

Caminant, caminant, arribàrem; (y camina-rem devés mitj' hòra, perque Barcelona es molt gran,) y p'es camí veyà moltes botigues y molts de pisos y no afinava casi cap entrada y pensava si pujariam amb corriòla; però després vatx veure que ténen es llèch tan aprofitat que perque no's pèrdi, à moltes entrades les fan botigues, y allá veureu, vidrieres amb retratos, rellòtges, torròns, periòdichs y altres herbes.

«Aquí son molt engiñosos,» deya jò, y més me'n vatx convence quant vatx afiná que perque heu vejim es més lloscos partdemunt ses botigues pòsan mòstres de lo que vènen, però mòstres de casta gròssa: còm es ara, à una hey ha un capell que vendria bé à n'es més gran cap dol mon; à un'altre una cuyera que, plena d'arròs, bastaria per associá mitja dotzena de mès-tres d'escòla, y altres còses per l'estil de gròsses.

Axò, molta gent, y molts de cotxos, y carros y no pòchs tramvies es quant vatx veure à primé còp de vista.

Ja diré lo vist amb so segon, tercé, etc., etc. Servidor séu,—UN ESTUDIANT EN DOBBLE.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No te fias d'un aduladó.
SEMBLANSES.—1. En que no sab lo qu'es diu.
2. En que conta mentides.
3. En que té bisbe.
4. En qu'es barayan.
TRIÀNGUL....—Couet-Coua-Còu-Cò-C.
PROBLEMA....—Aquelles, qual multiplicadò es 9, ò un múltiplo de 9.
FUGA....—Un Rey ignorant es un ase coronat.
CAVILACIÓ....—Sareno.
ENDEVINAYA....—Es gas.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.
Nòu.—Un Signor Russo, Un Balladó, Un Ignorantó petitoy y Un Oficial sense empleo.
Vuyt.—Tòni Chesquert y A. C. I. T.
Sis:—Un Sullerich, Tíanet y Tíaneta.
Quatre:—Pío, Un Forné y Compañia.
Y una no més:—Un Sardiné festetjadís.

GEROGLIFICH.

C V I D K

¡RABIA!

NO FANI III AD GREIX

FEROSTAS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un rellòtge à sa lluna?
2. ¿Y es ferro-carril à l'any 1881?
3. ¿Y una guitèrra à sa Plassa d'Abastos?
4. ¿Y una oliva à una ballena?

RAMONS.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llogides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª y 2.ª retxa, dues prendes de vestí; sa 3.ª, una part des còs; sa 4.ª, un animal, y sa 5.ª, una lletra.

JORDI DES RECÓ.

FUGA DE CONSONANTS.

.A .E.E.A .E..A .E.E.

X.

CAVILACIÓ.

MARÓ.

Amb aquestes lletres compòndre es nòm d'una gran ciutat; y d'una passió que tots tenim.

J. S.

ENDEVINAYA.

Me balluch de nit y dia
No ténch repòs ni un moment
Acurs à tothòm sa vida,
¡Mirau! y no som es temps.

RAMONS.

(Ses solucions dissapte qui cò si som oius.)

29 JANÉ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.